

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/580/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114220688
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6114220688.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a členov senátu Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci žalobcu E. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom U. XXX, právne zastúpeného JUDr. Blankou Gondovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom Skuteckého 30, Banská Bystrica, proti žalovanému CETELEM SLOVENSKO, a. s., so sídlom Panenská 7, Bratislava, IČO: 35 787 783, právne zastúpenému Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s.r.o., so sídlom Ružinovská 42, Bratislava, IČO: 36 862 169, v konaní o zaplatenie 551,80 € s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 17C/220/2014-52 zo dňa 05. 03. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 53,89 € na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Blanky Gondovej, advokátky, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 551,80 € spolu s 5,15 %-ným úrokom z omeškania ročne od 13. 08. 2014 až do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia okresný súd uviedol, že zmluva uzavretá medzi žalobcom a I. T. so žalovaným - zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 4265 666 406 9002 uzavretá 08. 07. 2008, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 97 193,- Sk, je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej v texte „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) účinného ku dňu uzavretia zmluvy. Ide o zmluvu formulárovú vyhotovenú na predtlačí s tým, že žalobca vystupoval pri jej uzatváraní ako spotrebiteľ. Zmluva o úvere neobsahuje v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, napriek tomu, že ide o náležitosť obligatórnu, v dôsledku ktorej sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa §-u 4 ods. 3 veta druhá Zákona o spotrebiteľských úveroch. Navyiac, úver poskytnutý žalobcovi bol poskytnutý na základe zmluvy o úvere, podľa ktorej náklady na tento úver predstavovali sumu 76.807,- Sk, teda takmer 100% z úveru, ktoré náklady považoval okresný súd za extrémne, až úžerné s tým, že nie sú ani bližšie špecifikované, čo je dôvodom absolútnej neplatnosti úveru aj v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, keďže neprimerane vysoké úroky alebo poplatky dohodnuté pri peňažnej pôžičke sú považované za rozporné s dobrými mravmi.

Vzhľadom na vyššie vykonané dokazovanie okresný súd uzavrel, že pokiaľ považuje úver poskytnutý žalobcovi za bezúročný a bez poplatkov, bol žalobca povinný vrátiť žalovanému len istinu, teda poskytnutý úver vo výške 97.193,-Sk, avšak žalobca zaplatil žalovanému navyiac aj sumu 551,80

€, v ktorom rozsahu došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu, ktoré je v dôsledku uvedeného povinný vydať žalobcovi v súlade s § 451 Občianskeho zákonníka, a to spolu s príslušenstvom, ktoré okresný súd ustálil v súlade s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení platnom ku dňu omeškania.

O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p..

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1, veta prvá O. s. p.) odvolanie žalovaný. Má za to, že v prejednanom prípade zmluva o úvere uzavretá medzi žalovaným ako poskytovateľom úveru a žalobcom ako klientom, obsahuje všetky náležitosti požadované Zákonom o spotrebiteľských úveroch. Konečná splatnosť úveru bola v tejto zmluve vyjadrená formou počtu splátok úveru. V úverovej zmluve je uvedené, že prvá splátka je splatná vždy k 15. dňu v mesiaci, t. j. dňa 15. 07. 2008 a počet mesačných splátok je 60. Tým je vyjadrená informácia o konečnej splatnosti úveru. Zákon o spotrebiteľských úveroch ani iný všeobecne záväzný právny predpis neuvádza, akým spôsobom môže byť vyjadrený údaj o konečnej splatnosti.

Nestotožnil sa ani s právnym záverom okresného súdu, ktorý v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na to, že náklady na úver predstavujú takmer 100% z úveru, teda ide o náklady extrémne, až úžerné. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka s tým, že ustanovenie odseku 1 tohto paragrafu sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia. Keďže úver poskytnutý žalobcovi ako dlžníkovi bol poskytnutý na dobu 5 rokov, pri tomto spôsobe sú náklady úveru rozrátané na celú dobu poskytnutého úveru. Z tohto dôvodu je preto rozhodnutie okresného súdu nesprávne, nakoľko žalobca ako dlžník mohol predmetný úver vyplatiť aj predčasne, a v tom prípade by celkové náklady predmetného úveru boli v konečnom dôsledku adekvátne dobe trvania zmluvného vzťahu. Naopak, dohodnuté úroky, poplatky, resp. náklady v úverovej zmluve sú primerané k celkovým okolnostiam daného prípadu, a to najmä účelu úverovej zmluvy. Okresný súd však túto primeranosť neskúmal a obmedzil sa iba na konštatovanie rozporu s dobrými mravmi. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrh zamietne v celom rozsahu.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného konštatoval, že rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za vecne správne. Poukázal na cieľ zákona č. 568/2007 Z. z., ktorým bol novelizovaný Zákon o spotrebiteľských úveroch a bol ním doplnený § 4 ods. 2 písm. g), teda o konečnú splatnosť spotrebiteľských úverov s tým, že predmetným cieľom bolo zvyšovanie informovanosti spotrebiteľov. Preto túto povinnosť vyplývajúcu z ust. § 4 ods. 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch nie je možné splniť uvedením informácie, že prvá splátka je splatná dňa 15. 07. 2008 a počet splátok je 60. Okresný súd dostatočne zistil právny aj skutkový stav veci. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., ako aj konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 551,80 € s príslušenstvom (výrok v poradí I.) a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania (výrok v poradí II.) podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil ako v celom rozsahu vecne správny.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p.. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, preto v jednotlivostiach naň odvolací súd odkazuje. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O. s. p.) a na zdôraznenie správnosti tohto rozhodnutia uvádza nasledovné :

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že na uvedený vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ako aj Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzavretia zmluvy.

Jedným z viacerých dôvodov, pre ktoré považoval okresný súd úver poskytnutý žalovaným žalobcovi za bezúročný a bez poplatkov bola okolnosť, že uvedená zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania dňa 08. 07. 2008 neobsahuje konečnú splatnosť úveru v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) tohto zákona. V zmysle tohto ustanovenia musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, a ak uvedený údaj spotrebiteľská zmluva neobsahuje, potom v zmysle § 4 ods. 3, veta druhá Zákona o spotrebiteľských úveroch sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

Zmluva o úvere zo dňa 08. 07. 2008 však termín konečnej splatnosti neobsahuje a nie je povinnosťou spotrebiteľa, aby si sám vypočítal a vyhodnotil údaje v zmluve uvedené, ak túto povinnosť ukladá dodávateľovi zákon. Pokiaľ teda žalovaný tvrdí, že informácia o konečnej splatnosti úveru je vyjadrená

tým, že prvá splátka je splatná vždy k 15. dňu v mesiaci a počet mesačných splátok je 60, jeho odvolacia námietka neobstojí. Pojem „termín“ ako ho upravuje zákon predstavuje presné časové vymedzenie. Termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmluve nie je uvedený, a to ani tak, aby sa dal bez pochybností určiť odkazom na dohodnutý termín splatnosti jednotlivých splátok a ich počet. Termín konečnej splatnosti úveru musí byť v zmluve vyjadrený termínom a nie udalosťou, ktorá je závislá na vôli ktorejkoľvek zmluvnej strany, pričom odvolací súd zdôrazňuje, že v prejednávanom prípade išlo o náležitosť predpokladanú zákonom. Nie je teda možné stotožniť sa s tvrdením žalovaného, že s dátumom splatnosti prvej splátky a údajom o počte splátok je spotrebiteľovi zjavné, aký je termín konečnej splatnosti celého úveru.

Výklad ponúkaný žalovaným je v priamom rozpore aj s jazykovým znením právnej normy, pretože ak by zákonodarca považoval za postačujúce uviesť v zmluve len údaje, na ktoré žalovaný poukazuje, z ktorých sa dajú iné informácie zistiť alebo vypočítať, tak by to tak uviedol. Nie je v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, ak žalovaný predkladá spotrebiteľovi (žalobcovi) zmluvy, ktoré vyžadujú na zistenie podstatných otázok splácania úveru výpočty. Uvedené je v priamom rozpore s tým, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i) Zákona o spotrebiteľských úveroch vyžaduje pre spotrebiteľskú zmluvu určenie výšky, počtu a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a zvlášť samostatným ustanovením v § 4 ods. 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby bol okrem vyššie uvedených skutočností uvedený aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, teda zákon uvedené náležitosti zmluvy výslovne odlišuje. Neumožňuje uvedenie náležitostí obsiahnutých v § 4 ods. 2 písm. i) Zákona o spotrebiteľských úveroch považovať aj za údaj obsiahnutý v § 4 ods. 2 písm. g) tohto zákona. Neumožňuje teda uvedenie obligatórnej náležitosti - konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru len odkazom na prípadný výpočet z údajov obsiahnutých ako náležitosť zmluvy v inom ustanovení, napr. v ust. § 4 ods. 2 písm. i) tohto zákona.

Pre správnosť rozhodnutia a záver okresného súdu o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov bolo postačujúce, ak súd zistil, že v predmetnej zmluve chýba čo i len jedna z náležitostí vymenovaných v § 4 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, pretože citovaný zákon nepredpokladá kumulatívne nesplnenie všetkých zákonom predpísaných podmienok vymenovaných v ust. § 4 ods. 2, aby úver bolo možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Preto odvolací súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa ďalšími odvolacími námietkami odvolateľa - žalovaného uvádzanými v odvolaní týkajúcimi sa ďalších, okresným súdom kvalifikovaných väd zmluvy o úvere, ak tieto námietky žalovaného sú bez vplyvu na výsledok rozhodnutia o úvere, ktorý je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Pokiaľ ide o primeranosť nákladov úveru poskytnutého spotrebiteľovi - problematika dobrých mravov (na historickom národnom, ale aj európskom pozadí) úzko súvisí s doktrínou o neprípustnom, resp. neprimeranom znevýhodnení založenom právnym úkonom, tak typickou práve v prípade tradičnej "úžery". Táto doktrína nadobudla v modernom práve váhu a význam a slúži určitým obmedzujúcim spôsobom k naplneniu zásady zmluvnej spravodlivosti.

Dobré mravy možno stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku (poctivosť, nezneužívame výkonu práv, nešikanózny spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov). Vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 137/2003 (Zo súdnej praxe č. 62/2004) Najvyšší súd SR uviedol, že za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom v zmysle § 3 ods. 1 OZ treba považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi.

Zásada zmluvnej voľnosti v súkromnom práve nie je absolútna a nachádza svoje obmedzenie (z hľadiska obsahovej náplne právnych úkonov) napr. pri aplikácii korektívov rozporu s dobrými mravmi. Usmerňovanie zásady zmluvnej voľnosti prostredníctvom uvedených korektívov (ako aj pri zákonom zákaze) nepochybne prispieva k spoločenskej a právnej akceptácii zásady zmluvnej spravodlivosti v súkromnom práve.

Aj v zmysle § 53 ods. 6 OZ, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov a nejde o spotrebiteľský úver podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery v mieste bydliska spotrebiteľa a v čase uzavretia zmluvy. Existencia uvedeného ustanovenia napriek tomu neobmedzuje súd z možnosti posudzovania výšky dojednanej odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru aj cez prizmu dobrých mravov. Nemožno totiž opomenúť, že dobré mravy sú pojmom inherentným s právnym poriadkom, nakoľko samotné dobré mravy len dopĺňajú písané normy pozitívneho práva o vyvážený a spravodlivý širší rámec založený na analýze oprávnených záujmov. Stoja na úrovni nepísaného práva, ktorého hlavné zložky predstavujú všeobecné právne zásady a všeobecne uznávané normy morálky. Systém pozitívneho práva je tak zabezpečený (všeobecnou) dimenziou spravodlivosti. V zmysle uvedeného sa

aj na výšku odplaty za poskytovanie finančných prostriedkov je potrebné pozeráť nie len z hľadiska platnosti jej dojednania v zmysle účinného zákonného ustanovenia § 53 ods. 6 OZ, ale aj z hľadiska toho, či takto dojednaná odplata v podobe úrokov z úveru neodporuje všeobecnej predstave primeranosti za zachovania základných zásad, na ktorých je občianske právo postavené, t. j. (okrem iného) i na zachovaní zásady ekvity.

Naviac odvolací súd zdôrazňuje, že dobré mravy netvorí pevný a uzatvorený normatívny systém, ale sú skôr merítkom etického hodnotenia konkrétnej situácie a jej súladu so všeobecne uznávanými pravidlami slušnosti a poctivého konania.

Ak teda okresný súd považoval úver poskytnutý žalovaným žalobcovi v zmysle zmluvy o úvere uzavretej medzi účastníkmi konania dňa 08. 07. 2008 za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 4 ods. 3, veta druhá Zákona o spotrebiteľských úveroch, dospel k správne právnemu záveru. Žalovanému preto dôvodne uložil povinnosť zaplatiť rozdiel medzi skutočne poskytnutým úverom vo výške 3.226,22 € a sumou, ktorú žalobca celkovo zaplatil vo výške 3.778,02 € (3.778,02 - 3.226,22), teda sumu 551,80 € s príslušenstvom v zmysle ust. § 451 ods. 1, 2 OZ, ak v zmysle § 456 OZ sa predmet bezdôvodného obohatenia musí vydať tomu, na koho úkor sa získal. Dôvodne preto okresný súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 551,80 €, a to aj s príslušenstvom aplikujúc ust. § 517 ods. 1, 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení platnom ku dňu omeškania.

Závazkovo právny vzťah z bezdôvodného obohatenia teda vznikol za splnenia všetkých zákonom vyžadovaných predpokladov, ktorými je jednak získanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného (obohateného o 551,80 € s príslušenstvom), ako aj protiprávnosť získania uvedeného bezdôvodného obohatenia, ak okresný, ale aj odvolací súd konštatuje, že zmluva o úvere neobsahovala obligatórne náležitosti predpokladané zákonom o spotrebiteľských úveroch, ako aj príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním tohto obohatenia, teda nákladov za poskytnutie úveru žalovaným a majetkovou ujmom na strane žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý plnil bez právneho dôvodu úroky a poplatky dojednané v zmysle zmluvy napriek tomu, že úver je zo zákona považovaný za bezúročný a bez poplatkov.

Okresný súd sa preto správne v odôvodnení rozhodnutia zamerí len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd - prvostupňový súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

Na záver odvolací súd poznamenáva, že samotným východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom a to s ohľadom na okolnosti, za akých dochádza ku vzniku záväzku, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť dodávateľa, jeho lepšiu znalosť práva, ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Zákonodarcu sa preto pokúsil vyrovnať túto faktickú nerovnosť cestou práva a to formou obmedzenia autonómie vôle. Súkromné právo garantuje každému, čo najširšiu mieru možnosti slobodného jednania, avšak práve preto, že ju garantuje každému, musí ju zároveň u niektorých obmedziť, aby bola zaručená všetkým. Zo stretu autonómie vôle a z idey rovnosti potom vyplýva ochrana slabšej zmluvnej strany, a to s cieľom dosiahnutia vyváženej pozície, teda spravodlivosti, ekvity, či rovnováhy zúčastnených záujmov. Vo vzťahoch, v ktorých vystupujú strany, ktorých pozície sú značne nerovnovážne (napr. vzťahu dodávateľa so spotrebiteľom), sa nemožno uspokojiť s tým, že obom stranám budú poskytnuté rovnaké právne prostriedky, teda formálna rovnosť, lebo v skutočnosti nerovnosť východzích prostriedkov spôsobuje i nerovnosť vo výsledku samotnom. Riešenie tejto situácie je potom možné vidieť v nerovnovážnej úprave subjektívnych práv a povinností účastníkov súkromnoprávného vzťahu tým, že slabšej zmluvnej strane (typicky spotrebiteľovi) je priznaných viac práv a silnejšej zmluvnej strane (dodávateľovi) je uložených viac povinností. Účelom danej právnej úpravy je teda snaha o dosiahnutie skutočnej rovnováhy tým, že budú právne vyrovnané východiskové ekonomické informačné a iné rozdiely, ktoré medzi stranami panujú, inak povedané, aby bolo možné rovnosť dosiahnuť, je nutné nerovnosť východzích pozícií korigovať zákonnou úpravou práv a povinností. Okrem uvedenej úpravy práv a povinností možno navyše od dodávateľa vyžadovať, aby sa vo vzťahu k spotrebiteľovi choval vo všeobecnosti poctivo. Pokiaľ týmto spôsobom dodávateľ nepostupuje, spreneverí sa dôvere druhého účastníka zmluvného vzťahu v poctivosť jednania dodávateľa a takémuto nepoctivému jednaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu (porovnaj napr. § 265 Obchodného zákonníka, § 3 Občianskeho zákonníka alebo § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa).

Okresný súd rozhodol vecne správne aj v súvisiacom výroku o náhrade trov konania, ak rozhodoval podľa § 142 ods. 1 O.s.p., ktorú skutočnosť odvolací súd uvádza napriek tomu, že rozhodnutie o náhrade

trov konania nebolo výslovne účastníkmi konania v odvolaní napadnuté, avšak ide o výrok závislý od rozhodnutia vo veci samej.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., teda podľa úspechu v odvolacom konaní. V odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný žalobca, preto mu súd priznal náhradu trov konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia. Trovy právneho zastúpenia boli vynaložené za úkon právnej zástupkyne žalobcu - vyjadrenie k odvolaniu v zmysle § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej v texte len „vyhláška“), a to vo výške 36,52 € + režijný paušál vo výške 8,39 € v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky + v zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky 20% DPH vo výške 8,98 €. Trovy odvolacieho konania tak spolu predstavujú sumu 53,89 €, ktoré je žalovaný povinný nahradiť žalobcovi na účet jeho právnej zástupkyne v zmysle § 149 ods. 1 O. s. p., do troch dní.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.